

Tečajna oblika. Izobraževalni proces poteka dvakrat ali večkrat na teden po dve ali več ur hkrati. Lahko se organizirajo krajši intenzivni tečaji, kjer pouk poteka vsak dan, ali pa tečaj traja daljše obdobje, nekaj tednov ali celo mesecev. Zaradi učinkovitosti dela priporočamo, naj v posamezni skupini ne bo več kot 12 oseb, na vstopni ravni še manj, skupine naj bodo kar se da homogene, upoštevaje predznanje udeležencev oz. jezike, ki jih že znajo (bodisi prve bodisi kasneje naučene). V isto skupino naj se ne vključujejo govorniki zelo različnih ali celo zelo oddaljenih jezikov.

Prednosti tečajne oblike so: postopno pridobivanje znanja, možnost kombiniranja tečajne oblike s samostojnim učenjem, možnost skupinskega dela, preverjanje znanja s testi napredovanja. Učitelj se lahko prilagaja udeležencem tečaja, njihovemu predznanju, tempu, potrebam in željam, poleg tega imajo udeleženci programa med sotečajniki enakovredne sogovorce. Pomanjkljivost je ta, da morajo udeleženci za čas trajanja tečaja izobraževanju prilagoditi svoje zasebno in poklicno življenje.

Individualna oblika. Ta oblika je v celoti prilagojena učečemu se, njegovemu predznanju, potrebam in željam. To je tudi njena prednost, pomanjkljivost pa je, da udeleženec v taki obliki izobraževanja nima jezikovno enakovrednega sogovorca.

Kombinirane oblike. Pri jezikovnem pouku je mogoče kombinirati več metod poučevanja. Najbolj tipičen primer takšnega kombiniranja je, ko se samostojno učenje z uporabo računalniške tehnologije dopolnjuje z neposrednim stikom oz. s t. i. kontaktnimi urami. Učitelj se z udeleženci tečaja od časa do časa sreča na kontaktnih učnih urah, nato pa jim prek spleta posreduje ustrezno učno gradivo. Za ustrezna navodila in vodenje, zlasti kar zadeva uporabo računalniške tehnologije, mora biti poskrbljeno že v začetnih fazah učnega procesa; udeleženci takšnega tečaja naj bi že bili računalniško opismenjeni. Kombinirana oblika učenja je izvedljiva tudi individualno.

Metode dela naj bodo v vseh oblikah zasnovane čim bolj komunikacijsko, kar pomeni izvajanje jezikovnih opravil, ki se tudi sicer izvajajo pri realnem sporazumevanju (kot priporoča tudi SEJO); udeleženci izobraževanja bodo tako pridobljeno znanje slovenščine lahko neposredno uporabili v konkretnih sporazumevalnih okoliščinah.

11.1 Učbeniki in drugo učno gradivo

Izvajalec programa sam izbira učbenike in dodatno učno gradivo, ki ga bo uporabil pri izobraževanju.

Pri izbiri učbenikov in dodatnih gradiv je treba upoštevati naslednja merila:

- učbeniki morajo biti zasnovani za odrasle, to velja tudi za vse vizualno, avdio in avdiovizualno gradivo, ki se uporablja pri izobraževanju,
- obsegati morajo večino v programu zajetih vsebin,
- ustrezati morajo sodobnim didaktičnim načelom in zahtevam po komunikacijskem modelu pouka oz. učenja (gre za učenje jezika z njegovo zavestno, kreativno uporabo),
- didaktično in metodično morajo biti skladni s temeljnimi cilji tega programa.

V prilogi 2 navajamo seznam javno dostopnih učbenikov za učenje slovenščine kot drugega in tujega jezika, ki so bili po ustreznih postopkih uvrščeni na lestvice SEJA.

V izobraževalni program sodi tudi navajanje na samostojno uporabo slovarjev in drugih jezikovnih priročnikov, predvsem njihovih (javno dostopnih) spletnih aplikacij.

Priporočamo tudi uporabo dodatnega gradiva, kot so slovnica, priročniki za urjenje vseh sporazumevalnih dejavnosti (branja, poslušanja, govorjenja in pisanja). Besedila, uporabljena za